

עין משפט‏**נר מצוה**

א [מיי] פ"ב מהלכות אבות הטומאה ה"ן:]

כב ב מיי פ"ה מהל' מאלולת אסורות הל' יד סמג לאין קלו טוש"ע ייד ס' יג סעיף ב וס' סד סעיף ב:
כג ג טוש"ע שם ס' יג סעיף ד:

כד ד ה טוש"ע שם סעיף ב:

כה ה ז ח מיי פ"ב מהל' גירושין הל' יב סמג עשין ג טוש"ע ה"ע ס' קמא סעיף טז:
כו ט מיי פ"ב מהל' מעשר הלכד ד:

שיטה מקובצת

א] בקלוט בן פקועה שמורת. גיב עי' תוס' בכורות דף ו' ע"א:
ב] לזרעו של עובר דמשמע דאבר היוצא אין לו תקנה:
ג] אמאי לא יאכל (מפני) מאחר (שאין [שיום] שבת עליו באימה:

רבינו גרשום

ואם מת טהור מלטמא במשא כרבנן. כלומר דעובר אין אמו הוא וכשם דשחיטת טרפה מטהרת את מירי נבלה כך מטהר את העובר מירי נבלה:
הא לא קשיא ר' חייא אם כבר מצאו מת קאמר. אם כבר מצאו מת מעיקרא דהוא לדברי הכל עובר ירך אמו כדחזוין במתני' במצא בה ט' מת קורעו ומציא את דמו אלא לדידן קשיא לדידן דאמרת השרוט את הטרפה ומצא בה בן ט' חי טעון שחיטה כר"מ ואם מצאו חי ואח"כ מת טהור מלטמא במשא דעובר ירך אמו הוא כרבנן:
לדידי נמי לא קשיא. כלומר כולה א' כרי"מ ומה דאמר' אם מת טהור מלטמא במשא ר' סימנין אכשר ביה רחמנא אם שחט העובר מותר באכילה ואם לא שחט העובר ושחט את אמו הועיל זו שחיטת אמו לטהור מירי נבלה:
דימתו קאמר לה. להא שמעתא דרב חסדא: איכא דאמרי מישהא הוה שהי ליה ריש לקיש לר' יוחנן ושתיק ליה עד דגמר טענתה והדר פליג עילויה והוא נפק לברא קודם שיגמור דבריו ר' אסי ואיכא דאמר מישתא הוה שתי ריש לקיש כי אמר ר' יוחנן להא שמעתא וקודם שיגמור לשותת נפק ר' אסי:
הפריס ע"ג קרקע איכא בינייהו. כלומר לת"ק מצא בן ט' חי שחיטת אמו מטהרתו ובלבד שלא יפריס ע"ג קרקע ולר"ש שזורי אפי' בן ה' שנים:
הכל מודים בקלוט בן פקועה לר"ש שזורי שמורת בלא שחיטה. אפי' בן ה' שנים תרי מתיהי מידרב דכירי אינש דקלוט וכן פקועה הוא ולא גורזין דאי שריק הא בלא שחיטה שריק נמי דלא יתא בן פקועה. תתרי תמיהי מידרב דכירי אינש:
מתיב בבבז בלא שחיטה: ר' יוחנן לדברי ר"ש שזורי קאמר. כלומר אנא לא סבירא לי דלא

והא **אמר** **רבין** **אמר** **רבי** **חנינא** **הלכה** **בר"ש** **שזורי**. לא מיייתי לה אלא משום ולא עוד דאי לאו הכי **מאי** אלימא **דרבין** **מדעירי**:
אנא **כי** **האי** **סבירא** **זי**. וכן ק"ל דפסיק כאן הלכה למעשה

והאיך סמכין להללך בשבת ככל שמינס אט"ג דר"ש שזורי קאמר ככל צמה מדליקין (שבת דף טו.) ט' צעיטען ונפנט דוקא דאי אף צעיטען קאמר היינו ט"ק:
א] **בחול** **שואלו** **ואובלו** **ע"ל** **פיו**. צירושל' מפרש שאימת דימנע על ע"ה דכיון שהפרש חמור צעיניו יומר כשחחר ומתערב צטעממא דת"ק דלא שרי אלא בשבת פליגי צירושלמי חד אמר מפני כבוד שבת וחד אמר מפני שאימת שבת עליו והוא אומר אמת ופריך אי אימת שבת עליו הא דמניא מולאי שבת לא יאכל עד שיעשר ואי אומר אמת אמאי לא יאכל ט' מפני ג שאין שבת עליו באימה ולמ"ד מפני כבוד שבת זיל שאלו ע"י עילה ט' (עולה) ועוד פריך מנינא שאלו בחול לא יאכל בשבת ולמאן דלמר מפני כבוד שבת אמאי לא יאכל בשבת צמודא אסור דמנינא ושכח לעשרו:
אלא

ליס: **והיואל** **צשיירא**. למדברות:
שאין **תרומה** **עולה** **אלא** **באחד** **ומאה** [תרומות פ"ד מ"ן] וכאן אין כאן אלא מאה והרי הוא הפסד גדול:
אף **בחול**. דהואיל ואין כאן תקנה הקילו לו חכמים לסמוך על עס הארץ לשואלו אם עשר תצוה שמכר לו ואוכלו על פיו אם אמר דמשום שחטתו. והאי דנקט אף בחול משום דקמני רישא הלווק פירות מיד שאינו נאמן על המעשרות ושכח לעשרו דמאי שאלו בשבת דמשום כבוד שבת המירו לו לסמוך עליו אם אמר לו עשרתים ואוכל על פיו אותה סעודה לצדה ולמולאי שבת לא יאכל עד שיעשר הדך קמני לה דרבי שמעון שזורי:
מנתי'

ול"טעמיה **הא** **דתני** **רבי** **חייא** **בו'**. תימה כיון דשמיע ליה צרייתא לימא צרייתא:
בן **פקועה** **הבא** **על** **בהמה** **מע"ייתא** **הוא** **אין** **זו** **תקנה**. מה שפירש צנוטערס דהרי הוא כמי שאין לו אלא סימן אחד מלד אמו ובהמה צמד סימן לא מתכשרה וגם פירש דהאי צתרא לא מנטרף לקמא שאין לך שהייה גדולה יותר מוז וגם פירש דלרצ משרשיא לית ליה הא דלמרינן לעיל ד' סימנים לכשר ביה רחמנא והכל מגומגם דאפילו היתה הצהמה ניתרת צמינן אחד אין להכשיר דחשיב כל סימן וסימן כחליו שחוט ואין ג' רוב סימן שיהא ראוי לשחיטה ואפילו לא היתה השהייה פוסלת בשחיטה אין שייך להמיר כיון דחאי הגוף של ולד הצא מנח אמו לא נשחט כלל ואפילו מ"ד לעיל ד' סימנין לכשר ביה רחמנא מודה הכל דהתם שחיטת טרפה לא הו"א שחיטה אצל כאן הוי כחליו נשחט חליו ומודה נמי לסוגיא דריש פרקין (לעיל דף סט.) גבי מהו לחוש לזרעו של עובר דמשמע ט' דעובר היואל אין לו

תקנה בשחיטה דהתם הסמינן כשחוטין ושזז אין בני שחיטה להמיר כלום ולפירוש הקונטרס כולה היא סוגיא דלא כוותיה וזה דומק:
דנפ"ל **רובא** **ע"יה** **בו'** **ז"ל** **שחמיה**. אט"ג דסבר כרבנן לא אסר משום דרוסת הואצ דדוקא בשחיטה גזרי דמיפרסמא אצל טרפות ידידה לא מיפרסמא כל כך וצקונטרס פירש נמי ולא היה עוד יכול לחיות ואפילו הכי שרי וכן נראה דלא על חסם השמיענו דנפל דובא עליה:

והא **אמר** **רבין** **אמר** **רבי** **חנינא** **הלכה** **בר"ש** **שזורי**. לא מיייתי לה אלא משום ולא עוד דאי לאו הכי **מאי** אלימא **דרבין** **מדעירי**:
אנא **כי** **האי** **סבירא** **זי**. וכן ק"ל דפסיק כאן הלכה למעשה והאיך סמכין להללך בשבת ככל שמינס אט"ג דר"ש שזורי קאמר ככל צמה מדליקין (שבת דף טו.) ט' צעיטען ונפנט דוקא דאי אף צעיטען קאמר היינו ט"ק:
א] **בחול** **שואלו** **ואובלו** **ע"ל** **פיו**. צירושל' מפרש שאימת דימנע על ע"ה דכיון שהפרש חמור צעיניו יומר כשחחר ומתערב צטעממא דת"ק דלא שרי אלא בשבת פליגי צירושלמי חד אמר מפני כבוד שבת וחד אמר מפני שאימת שבת עליו והוא אומר אמת ופריך אי אימת שבת עליו הא דמניא מולאי שבת לא יאכל עד שיעשר ואי אומר אמת אמאי לא יאכל ט' מפני ג שאין שבת עליו באימה ולמ"ד מפני כבוד שבת זיל שאלו ע"י עילה ט' (עולה) ועוד פריך מנינא שאלו בחול לא יאכל בשבת ולמאן דלמר מפני כבוד שבת אמאי לא יאכל בשבת צמודא אסור דמנינא ושכח לעשרו:
אלא

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

טעון שחיטה. להמירו באכילה דצשחיטת אמו טרפה אינו נותר דל"כ הוה ליה לאחד מאיצרייה:
וחייב צורע והלחיים והקצה. דרובחי הזנח ט קרינא ציה:
ואם מת. בלא שחיטה:
טבור מלטמא. דשחיטת אמו מטהרתו:
כר"מ. קס"ד

טעון שחיטה וחייב צורע והלחיים והקבה ואם מת אטהור מלטמא במשא א"ל א רבא טעון שחיטה כמאן כר"מ ואם מת טהור מלטמא במשא כמאן כרבנן וליטעמיה הא דתני א רבי חייא השוחט את אהרפרה ומצא בה בן ט' חי טעון שחיטה וחייב צורע והלחיים והקבה ואם מת טהור מלטמא במשא טעון שחיטה כמאן כר"מ ואם מת טהור מלטמא במשא כרבנן הא לא קשיא ר' חייא אם כבר מצאו מת קאמר אלא לדידך קשיא א"ל לדידי נמי לא קשיא ד' סימנים אכשר ביה רחמנא כי סליק ר' זירא אשכחיה א רב אסי דיתיב וקאמר ליה להא שמעתא א"ל איישר וכן אמר ר' יוחנן מכלל דפליג עליה ר"ש בן לקיש א' משהא הוה שהי ליה ושתיק ליה ואיכא דאמרי משתא הוה שתי ושתיק ליה:
רבי שמעון שזורי אומר אפילו וכו'. היינו תנא קמא אמר רב כהנא דהפריס על גבי קרקע איכא בינייהו א' אמר רב משרשיא לדברי האומר חוששין לזרע האב יבן פקועה הבא על בהמה מעלייתא הולד אין לו תקנה אמר אביי והכל מודים א בקלוט בן פקועה שמורת מאי טעמא כל מלחא דתמיחא מידרב דכירי אינשי אמו ר' חנינא אמר אביי הכל מודים בקלוט בן פקועה שמורת מאי טעמא תרי תמיהי מידרב דכירי אינשי אמר זעירי אמר ר' חנינא הלכה בר"ש (בן) שזורי וכן היה רבי שמעון שזורי מתיר בבנו וכן בנו עד סוף כל הדורות ר' יוחנן אמר הוא מותר ובנו אסור אדא בר חבנ הוה ליה בן פקועה דנפל דובא עליה אתא לקמיה דרב אשי א"ל זיל שחמיה א"ל אהמר זעירי אמר ר' חנינא הלכה בר"ש שזורי וכן היה ר"ש שזורי מתיר א בבנו וכן בנו עד סוף כל הדורות ואפילו ר' יוחנן לא קאמר אלא בנו אבל איהו לא אמר ליה רבי יוחנן לדברי ר"ש שזורי קאמר והאמר רבין בר חנינא אמר עולא אמר רבי חנינא הלכה כרבי שמעון שזורי ולא עוד אלא כל מקום ששנה ר"ש שזורי במשנתנו הלכה כמותו אמר ליה אנא כי הא סבירא לי דאמר רבי יונתן הלכה בר"ש שזורי במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי מסוכן א דתנן בראשונה היו אומרים יהיוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חזרו לומר יאף המפרש והיוצא בשיירא ר"ש (בן) שזורי אומר יאף המסוכן תרומת מעשר של דמאי דתנן א בתרומת מעשר של דמאי שחורה למקומה ר"ש (בן) שזורי אומר אף בחול שואלו ואובלו על פיו:
מתני'

המסוכן. ממוך חליו:
תרומת מעשר של דמאי שחורה למקומה. והרי הן מדומעין שאין תרומה עולה אלא באחד ומאה [תרומות פ"ד מ"ן] וכאן אין כאן אלא מאה והרי הוא הפסד גדול:
אף **בחול**. דהואיל ואין כאן תקנה הקילו לו חכמים לסמוך על עס הארץ לשואלו אם עשר תצוה שמכר לו ואוכלו על פיו אם אמר דמשום שחטתו. והאי דנקט אף בחול משום דקמני רישא הלווק פירות מיד שאינו נאמן על המעשרות ושכח לעשרו דמאי שאלו בשבת דמשום כבוד שבת המירו לו לסמוך עליו אם אמר לו עשרתים ואוכל על פיו אותה סעודה לצדה ולמולאי שבת לא יאכל עד שיעשר הדך קמני לה דרבי שמעון שזורי:
מנתי'

דלא פליגי כשחוטין דמו ואי נמי ה"ל צר סימן אחד ובהמה צריכה רוב שנים (ועיל סט.) **היוצא בקולר**. להירג למלכת (גיטין סה.) ואמר כתבו גט לאשתי. כדי שלא חוקק ליס (גיטין א') אט"ס שלא אמר מתו (שם סה.) **הרי אלו יכתבו ויתנו**. דמתוך טרדתו שהוא צדול על נפשו לא הספיק לגמור דכריו ומעיקרא לכתבו ותנו תנחין (כתובות נה.) וכע"ז גיטין (י.) דמקממא גלי דעתיה מדלמר כתבו דלגס מניה קאמר, משום דיואל ליהרג, דלא יחא ליה דחישול קמי יסם (מנחות ז.) אף המסוכן. מולה (גיטין סה.) הנוסס, דלמרינן לא אמר כתבו אלא לימת הוואיל ומסוכן הוא לא מנחין לנחך בה (כתובות שם) א:
המסוכן קרוב למיתה שדעתו שיתבו ויתנו, דלפטור את אשתו מן היינוס תנחין (רשב"ם ב"ב קסז.) **התרומת מעשר של דמאי**. רישא דלא ממתי' הכי חילא צמס' דמאי הלווק פירות ממני שאינו נאמן על המעשרות ושכח ולא ששן דמאי שואל בשבת ואוכל על פיו ולמולאי שבת לא יאכל עד שיעשר. תרומת מעשר של דמאי שחורה כי והי"פ בשבת שאין לו דמאי שואל בשבת ואוכל על פיו ולמולאי שבת לא יאכל עד שיעשר קודם שמכרו לו ואוכל על פיו, דנמאלת שלא חלה על זה שם תרומה דכבר נפטר (מנחות ז.)

מסורת הש"ס

א' ז"ל רבה, ב' (מוספתא פ"ד ה"ג ע"ש), ג' (גירסת הרשב"א בשם ר"ח בהנמה ומיישב בזה קווייתו התוס') ד"ה ולטעמיהן, ד' (ז"ל רבי עיון רש"י), ה' (גירסת מנ: וש"ן), ו' (שנועות מ. מהי.), ז' (לעיל סט., ח) מנחות ז., ט' עיון בספר בעל המאור שמפרש בזה וכן בנו של פקועה וגם כתב שבטו וכן בנו לאו דוקא אלא ר"ל כמו זאת כמו ע"ש, י' [אין לגרום צרכותו דלא צהירא קאמר במנחות לז: מי קאמר במשנתו כל חקוס ששה צרכות וכו"כ הרי"ט בלליס פייח מ"א דעפ"ו נכונים דברי תוס' ד"ה חנה כי הלי צרכות לא ע"ז שזרי קאמר צפ' צמה מדליקין וכו' והתם בשבת צרייתא ה"א], י" (במנחות נה.) ושם חילא ר' נתן מנחות ז' ושם חילא ר' יוחנן, י"ג גיטין יג:
ס' (ה' צ"ב קמז): מנחות ז' [ונטול יוס פ"ד מ"ה], דמאי פ"ד מ"א (מנחות לז.) ז' (גדריס יח.) ז"ל (שמונן, ט) (ע"ש מה שכתבתי שם על הליון ודע דסם צמג' וצמס' חילא בשמן פקועות וצנפט צמלגא דריש אזורי,) ג' רש"ל אמאי לא יאכל מאחר שאימת שבת עליו ועיון רש"י,

הגהות הב"ח

א' גבי דפליג עליה ר"ש בן לקיש איכא דאמרי משהא הוה שהי:
ב' (ג') רש"י אומר' שחוט:
ג' (ה') תוס' ד"ה בן פקועה וכו' כחליו שחוט ואין רוב וכו' הלא מכת אביו לא נשחט כלל:
ד' (ו') בא"ר דמשמע דעובר היואל ר"ב כלומר עובר שהיואל אבר בשעת שחיטת אמו:

הגהות מהר"ב

רש"י שזורי:
א' (א) רש"י הוא ממיתו וכו'. מלת ממיתו מנחם. וגי' מטהרו כל':

מוסף רש"י

יישר. יפה אמרת (שבת טז.) מכלל דפליג עליה ריש לקיש. צע"ה הוא דקא בעי גמרא למימרא מדקאמר וכן אמר ר' יוחנן מכלל דפליג עליה צר פלוגתיה (שבועות טז.) משתא הוה שהי ליה. כך היה דרכו של ר"ל כשהיה ר' יוחנן אומר דבר צמים המדרש היה שהיה מלהשיב עד שיגמור יוחנן כל דבריו וכל טעם דבריו ואח"כ היה חולק עליו ובמך כך יאל ולא שמע את מהלך עליו (שם.) משתא הוא הוה שתי. ריש לקיש מלא צבי מדרשא כי אמרה ר' יוחנן ללא מילתא (שם.) הוולד אין לו תקנה. שמד אלו אין טעון שחיטה דמקמ צמת' וכו"כ שחיטת אמו מטהרתו, ומלד אמו טעון שחיטה וסימניו אינן שחיטתו

^[1] דכני דכני צריך ציבור דלר"מ האך מטהרו שחיטת אמו מירי נבלה וע"ש

^[2] מה יאכל דלעז יכול למרוס בשבת והקילו חכמים אלא משום עונג שבת הוואיל דמאי דרבנן ורוב עמי הארץ מעשרין קן שואלו לע"ה אם עשין ואוכל על פיו, תרמאלת שלא חלה על זה שם תרומה דכבר נפטר (מנחות ז.)

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

ש"י ר"ה ארבעה. ע"י
נ"ל דף ג ע"ב ברש"י ד"ה
עדא ולעיל דף מד ע"א
בתוס' ד"ה כדי:

הגהות הב"ח

(ז) רש"י ד"ה חלו הן וכו' והיכן בלה כח:

הגהות מהר"ב

רעשבארג

[illegible]

לעזי רש"י

ינקרו"ן. עצם העקב.

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

ואזיל דבארכובה
במכרת: [ב] מהיכן מתחיל
יזכן כלה כח חיות
הגידין:

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

ג. ולא נחתך: אם רוב צער קיים. ששקורין לנגקרו"ן: וכן שניטל. אפילו וכן אותן שלשה חוטין שנוטלין. מפרש בגמ': ט' לומט הגידין.

מִתְנִי^א בהמה שנחתכו רגליה מן הארכובה ולמטה כשרה מן הארכובה ולמעלה פסולה יוכן שניטל צומת הגידין גשבר העצם אם רוב הבשר קיים שחיטתו מטהרתו ואם לאו אין שחיטתו מטהרתו: **גמ'** אמר רב יהודה אמר רב אמר רבי חייא למטה למטה מן הארכובה למעלה למעלה מן הארכובה באיזו ארכובה אמרו בארכובה הנמכרת עם הראש עולא אמר רבי אושעיא ^ג כנגדו ^א בגמל ניכר

אמר ליה עולא לרב יהודה בשלמא לרדי דאמינא כנגדו בגמל ניכר היינו דקתני וכן שניטל צומת הגידין אלא לדידך מאי וכן שניטל צומת הגידין אמר ליה רכובה בלא צומת הגידים וצומת הגידים בלא רכובה והא נחתכו קתני אישתיק לבתר דנפק אמר מ"ט לא אמרי ליה למטה למטה מן הארכובה למעלה למעלה מצומת הגידין הדר אמר ולא אמרי ליה ואמר לי נחתכו קתני הכא נמי מן הארכובה ולמעלה קתני רב פפא מותי הכי אמר רב יהודה אמר רב אמר רבי חיאי למטה למטה מן הארכובה ומצומת הגידין למעלה למעלה מן הארכובה ומצומת הגידין וכן שניטל צומת הגידין וארכובה גופה כדעולא א"ר אושעיא ומי איכא מידי דאילו מדלי פסיק ליה וחיה מתתי פסיק ליה ומתה אמר רב אשי טרפות קא מדמיית להרדי א אין אומרינן בטרפות זו דומה לזו ישרי חותכה מכאן ומתה חותכה מכאן וחיה ואלו הן צומת הגידין רבה אמר רב אשי דאגרמא ולבר רבה בר רב הונא אמר רב אשי דאגרמא ולגוי רבא בריה דרבה בר רב הונא אמר רב אסי דעילוי ערקומא יתיב ההוא מרבנן קמיה דר' אבא ויתיב וקאמר דערקומא גופה אמר ליה רבי אבא לא תציתו ליה הכי אמר רב יהודה יתיבא דפרעי טבחי והיינו רבא בריה דרבה בר רב הונא אמר רב אסי אמר רב יהודה אמר שמואל צומת הגידים שאמרו מקום שהגידין צומתין ועד כמה א"ל ההוא מדרבנן ורב יעקב שמיה כי הוינן בי רב יהודה אמר לן שמעו מני מלחא דמגברא רבה שמיע לי ומונא שמואל צומת הגידין שאמרו מקום שהגידין צומתין בו וממקום שצומתין עד מקום שמתפשטין וכמה אמר אביי ארכבה בטרי בתורא ברקה מאי אמר אביי בליטי הוו צומת הגידים בליעי לא הוו צומת הגידים אשוני הוו צומת הגידים רכיכי לא הוו צומת הגידים אלימי הוו צומת הגידים קטיני לא הוו צומת הגידים חוורי הוו צומת הגידים לא חוורי לא הוו צומת הגידים

מר

[illegible]

דזיגי

ס א מיי פֿ'ח קמג
 שטיוט הל"ח קמג
ש עין ק' טושי' יו"ד
 נה עקי' א:
סב ב מיי ש' הל"ו ע'
 שטיוט וזכ"מ קמג
 ש' טושי' ע' יו"ד
 ק'א:
סג ג מיי ש' הל' יא
 קמג ש' טושי'
 יו"ד ק' נה עקי' א:
ד ד מיי ש' הלכ' ע'ן
 ע' ה מיי ש' טושי'
 קמג ש' טושי' יו"ד
 ק' ט ע' ב:
קא ז מיי ש' טושי' ש'
 קעי' ד:
ח ח טושי' ש' עקי' א:
קב ט ז מיי ש' טושי'
 ש' ט ע' ה:

רבינו גרשום

[illegible]

(א) נראה ד"ל כלומר למטה מן הארכובה ולמעלה מן הארכובה צעיקן לאוקמי מתני' וכו'.

עין משפט ונר מצוה

עג א מיי פ"ח מהל' שמיטה הלי"ח טוש"ע יו"ד סימן ט סעיף ז:

עד ב מיי שם הלי"ט ועיי' בשהגות ובי"מ טוש"ע שם סעיף ח: **ע**ה ב מיי שם הלכה יח טוש"ע שם סעי' ז: **עו** ד ד מיי פ"ה מהל' מאלכות אסורות הלי"ח ופ"ח מהל' שמיטה הלי"ב סמג עשין קט טוש"ע יו"ד סי' נה סעיף ה: **עז** ו ז מיי שם טוש"ע שם סעי' ז:

‏‏

רבינו גרשום

הכא דפרעי' טבחי' שנתקינו ביקורין: ארבע בטרין. ד' אצבעות: בליטי שניכרין בין הבשר: אטותי קשים: כיון דזייגי צלולי: רוב בנין. וטרפה: צומת הגידים שאמרו ברובו דאי נפקין צומת הגידים רוב אחד מהן טרפה: טעמא דאיכא תרי הא ליכא תרי לא כלום הא ליכא תרי ונפקין רובו של אחד טרפה אע"ג דנשתתיר בו שליש והיינו פליגא דרבנאי דסבירא ליה לשמואל אי נפקי חד מאלתא חוטי' של צומת הגידים ולא נשתתיר מאותו שפסק אלא שליש כשרה.

ואיכא דאמר מאי רובו רוב כל אחד ואחד שליש: אם רוב בשר קיים על העצם: זה היה מותר בהבמה והאביר: הכי קאמינא אבר שחיה ממנו. כלומר למעלה מן הארכובה שחיה ממנו מוטל באשפה כי. מותיב רב חסדא לא אם טיהרה שחיתת טרפה אותה כי: והא קא חזינו הכא דאבר המדולדל בה טיהרה וכיצד אמרת האבר עצמו מטמא במשא

אע"ג דשחטו את אמו: לוחביה ממתניתין נשחטה הבמה הוכשרו בדמיה כלומר דאין שחיטה עושה ניפול וכוללתו השחיטה ומטהר מידי נבלה בין האבר המדולדל ובין הבשר המדולדל. אי ממתניתין איכא לדחוייה בדדחין דאיכא למימר מאי הוכשרו הבשר הפורש מן האבר והבשר הפורש מן הבמה אבל אבר לא איכא למימר דלא: דיתבי וקאמר לה להא שמעתא דרב אם עור ובשר חופה אותו מותר האבר: עור הרי הוא כבשר אפי' לא חופה אותו אלא עור מותר: עור מצטרף לבשר. כלומר חציו עור וחציו כבשר: ולימא עור משלים לבשר. שיהא כבשר רוב:

עו:

מֵרַב בר רב אשי אמר ב'ו'. פי' בקונטרס דכמר צר רב אשי קי"ל ככל דוכתי צר ממכתב אודיתא ומיפך שזועה וכן יש בסדר תנאים ואמוראים ור"ח פי' דקי"ל כוותיה ככל דוכתין צר ממיפך שזועה וחיורי וסימן כולו הפך לכן וחיורי היינו הך דשמעתין וכן פי' רבינו תם: **אִיפְסִיק** חד מינייהו **טרפה**. לא שייך למתני גבי יתר עליהן עוף (לעיל נ). משום דכשנפסק אחד מהן סוף כולן ליפסק: **וְאִם** לֹא זה וזה אסור. והא דקתני רישא נחתכו רגליה מן הארכובה ולמעלה ה"ה נמי נשצר העצם ואין רוב צצר קיים ולאגז סיפא נקט נחתכו דלמטה אפי' נחתכו לגמרי כשרה:

רוב עוביו ואמרי' זה רוב הקיפו.

זימנין דמשכחת לה זה בלא זה שאין העצם עגול לגמרי אלא מרחיב מלד אחד ומליר מלד אחד דבקונטרס פירש צענין אחר:

למאי ליחוש זה חדא דא"ר יוחנן ב'ו'. תימנה דהתם גבי פסק פליגי משום דמר אזיל צמר השתא ומר אזיל צמר סוף כדמפרש כצידא זולין (פסחים פד.) ומה שייכא ההיא פלוגתא הכל לענין הגנה וי"ל משום דצרייתא קתני אס עור ובשר חופין אס רובו משמע דאי חשיב צצר מגין: **גִּידִין שְׂשׂוּפִין** להקשות. צפרק כיצד זולין (שם דף פד.) פי' בקונטרס גידי זואר ואין נראה דהכל מיייתי לה אגדי רגל ועוד דגידי זואר לעולם קשין הן ואין רגילות לאכלן זולין (שם פג.) הגידין והגותר והעלמות ישרפו לשעה עשר ופרין הני גידין היכי דמי אי גידי צצר ליכלניהו ואי דלייתור היינו נותר אלא פשיטא גידי זואר משמע שהם רגילים להיות נותר ככל שעה^[?] אל

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

דויגי. כלולין קליר"ש לצניס קלת: **סתא חוטי הוו**. צומת הגידין: **אודא** רוב צנין. שהוא עב משניהם וכיון דלזל רובא טרפה: **שני מחצריה**. עב מחצרו: **נפליה**. נפלו קרפי"ר בלע"ז: **צרוב אחד מהם**. אס נפסק רובו של אחד מהם טרפה: **הא איכא פרי**. רובו קיים: **הסרבל** של זמר ומעמידין בית הזואר בחוט כמו שאלו עושין צרצועות: וכמר צר רב אשי קי"ל ככל דוכתי צר מתרתי מכתב אודיתא (שזועות דף מא.). ובשיעור צומת גידין אחר שנחלקו ולא אחתפרש הלכתא כמאן בשל תורה הלך אחר המחמיר [ע"ז

^[א] וטרפות דאורייתא הלכך מעילוי ערקומא עד מקום שמתפשטין כל מקום שחותך שם היו צומת הגידין ואפי' רכובה קיימת ועצם קיים טרפה: **העצם מן הארכובה**. אס נשצר העצם שם ורוב צצר שעל השצירה קיים. עור ובשר חופין רוב העצם: זה וזה. אצר ובהמה מותר: **ואס לאו זה וזה אסור**. ומתני' דקתני אס לאו אין שחיטתו מטהרתו דמשמע אצר אסור ובהמה מותרת אלמטה מן הארכובה קאמר: **אצר אסור**. משום מדולדל. ולשמואל מתני' צין למעלה ובין למטה קאמר ושני לה למתני' צין נחתכו לגמרי לנשצר העצם משום דהכל גידין קיימי: **ולרצ נמי**. בלמטה מן הארכובה יאמרו כו': **שחיה ממנה**. שהשמה תלויה זה: **מוטל באשפה**. דקאמר אצר אסור ואתה חותכו ומשליכו לאשפה: **כווסיס דרב**. דלמעלה מן הארכובה זה וזה אסור: **ואצר עלמו מטמא צמשא**. דשחיטה עושה ניפול: **מיסיוכי כו'**. אלמא אין שחיטה עושה ניפול: **הדורי אפירכי**. לאותוכי מצרייתא שאינה ידועה לכל: **אופיצי ממסני'**. שגורה צצית המדרש צפי כולם דתנן בהעור והרוטב (לקמן קס.) האצר והבשר המדולדלים נשחטה בהמה הוכשרו לקבל טומאת אוכלין אלמא אין זה טומאת נבלות: **לא הוכשרו**. התם מפרש טעמא: **דדדחינן**. לעיל צפרקין (דף עג.) מאי הוכשרו אבשר קאמר דאי נמי שחיטה עושה ניפול אין טומאת נבלה בבשר הפורש מן הסי דגידין ועלמות צעינן כדליף התם: **לחא שמעתא**. דרב דאמר לעיל אס לאו זה וזה אסור דרב ירמיה צר אבא תלמיד דרב היה ואמר לה לשמעמיה דרב: **אריון**. קרי שמואל על שם א'ריון מלך אלסר (בראשית ד) דהלכתא כוותיה צדיני: **רוב עוציו**. שלא יאך רוב עוצי השצירה לחוך אלא מיעוט חלל העצם נגלה ורובו נכסה: **רוב הקיפו**. עוציו של עצם לא מעלה ולא מוריד אס רוב היקף הבשר שסביב העצם על השצר קיים אפי' נהפך חלל העצם ויאך דרך נקב קטן כשר ואס רוב היקף העצם סביב השצירה מגולה אפי' כיונה צליטת ראש השצירה לזד צצר הקיים והרי כל חלל העצם נכסה אפי' הכי טרפה:

צענין רוב עוציו. נכסה שלא יאך רוב החלל דרך נקב הבשר ושיחא רוב היקף הבשר שעל השצר קיים: **עור הרי הוא כבשר**. אס ניטל הבשר מתחת העור והעור חופה אס עוציו והיקפו כשר: **ולימא מר עור מצטרף לבשר**. לתומרא דליצעי חזיו עור וחזיו צצר: **אין עור או צצר סנינא**. צחק צרייתא דלעיל: **ולימא מר עור משלים לבשר**. דליצעי רוב הכיסוי בבשר ומיעוטו עור להצטרף צין שניהם לכסוי רוב העצם: **צר גוולא**. שנשצרה רגלו: **דריקך**. עורו לפיכך חסוב כצצר: **הנהו גידין סרכין**. דהוו מצטרפי לבשר וחופין רוב עצם הנשצר: נמנין

מסורת הש"ס

א) עיין בהרה"ש בזה, ב) [לעיל עג.ג] א) גדה סה"ל: ד) [לעיל עג: לקמן קס:]: ט) [צרכות מצ: וס"ג, ו] [שבת גג, א] [ז"ל דרשא], ח) [ז"ל רבא], ט) [פסחים פד, ו] [עיין פרש"י שבת נג, ד"ה שמואל ומש"ש על ירדן], ס) [נוע"ע מוס' יומא פג. ד"ה מר ומוס' סנהדרין כט: ד"ה מר ומוס' שזועות מא. ד"ה ולמר מוס' כטות פד: ד"ה והוא דף נא. ד"ה אלמנה], ז) [נוע"ע מוס' פסחים פד. ד"ה גידין].

‏‏

גליון הש"ס

גמ' אבר רב פפא חיבר. לעיל ד' סה ע"א שנת ד' כ ע"א:

‏‏

הגהות הב"ח

א) גמ' אשכחיה לרבי ירמיה בר אבא דיומי:

‏‏

לעני רש"י

קליר"ש. בהירוש. צלולים. קרפי"ר. הוצא מסכך. התור.

‏‏

מוסף רש"י

וראת האבר המדולדל בה. בשום צהמה שנתקן ממנה אבר ומטהרה ותלוי במקנה. דלמריקן כבשור והרובצ (לקמן קס:) האצר המדולדל בבהמה ובחמה טעמא טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות, מדקתני הוכשרו צדמיה, ואי נבלה מחי הכשר איכא למימר, ואע"פ שאסורין בלחילה, כדקמינן להציא האבר והבשר המדולדלים (דע"ר עג.). דבר שגופה. מלמא עוד משום נבלה ואע"פ שאסורין בלחילה, כדלמריקן בבהמה המקשה (לעיל עג.) מובשר צשה טרפה, מידי נבלה טהרו, דאין שחיטה עושה ניפול והוכשרו צדמיה לקבל טומאה בלא הכשר אחר (לקמן קכד.). יישר. יפה אחרת (שבת טג) שפיר קאמרת (פסחים נג.) לעיר (עג.) וכן תרגמה אריון. שמואל קרי אריון על שם שהיה צקי צדינין וטופס כמלך השופט על הארץ לשון ריבא מלך (שבת נג.) לשון מלך כמו גור ארוה יהודה, להכי קרי לשמואל אריון. דקי"ל הלכה כשמואל צדיני כי היכא דדינא דמלכותא דינא (מתוחח לה.).

גמנין עליהם. דאפי' לא נמנה אדם עם הצורה אלא לאכול מהן יא' די אכילת פסח. אלמא בשר נינהו: ר"ל. פליג עליה צפסחים בבבלי זולין (דף פד.) ואמר אין גמנין והכא לאכשורי טרפה קאמי ואיסורא דאורייתא היא ואת אמרת כו': ואמאי אישטיק והאמר רבא ביצמות בהחולץ הלכתא כריש לקיש בשרי תלת ותו לא קנין פירות והחולץ אלמא בזה גידין הרכין הלכתא כר' יוחנן דאע"ג דסופן להקשות הרי הן עכשיו כבשר: שאני הכא דהדר ביה ר' יוחנן. מגידין הרכין ואמר כל מידי דסופן להקשות בתר סוף אולינן דמעיקרא הוה סמין ר' יוחנן אהא דמתן בהעור והרוטב (לקמן קכג.) עור הראש של עגל הרך הוי כבשר לטומאת אוכלין ונבלות ואע"ג דסופו לקיחה והדר ביה ואוקמה להאי כיחידה: דאמר ליה. ר' יוחנן לריש לקיש בהעור והרוטב דקצעי מיניה עור הראש של עגל הרך מהו שיטמא ואמר ליה אינו מטמא הואיל וסופו להקשות ואמר ליה הרי שנינו ואלו שערומיהן כבשרן עור הראש של עגל הרך ואמר ליה אל תקניטני זה צלשון יחיד איני שונה אותה כלומר יחידהא היא ולא כבירה לן כוותיה: דאישתקיל קורטיאא. לשון קורט כלומר מעט מן העצם נעכל ונפל לארץ: **סהייא תלתא ריגלי**. לשאלו הלכה לחכמים הנאספים לרגל: א"ל רב **אדא בר משה**. לנעל הבהמה: רבא **בריה דרב יוסף** **בר חמא**. הוא רבא בר פלוגמיה דאבאי: דהריש **סביניא**. לב פתוח לו כסדרא: **מכדי נשבר העצם ויא' לחוץ סנן**. צברייתא דלעיל מה לי נפל מיניה מה לי איתיה הואיל ועור ובשר חופין את רובו כשרה: **מתלקט מהו**. בשר הנותר לכסות הרוב אינו יחד אלא כאן מעט וכאן מעט סביב העצם ואם תלרפהו הרי רוצ הקיפו נכסה: **מפרוסם מהו**. שיהי הבשר מרודד וקלוש וחופה את רוב העצם: **נמסמסם**. בשר הנשאר לכסוי נרקב: **קודרו**. נוטלו צסקין כקדירת ארוכה: **אינציא להו ניקב**. אותו בשר החופה נקב קטן בלא עור קביו עס שאר חסרון: **מהו**. מי הוי ריעותא או לא: **נסדק**. הבשר הנותר לכסוי מהו: **נקנף**. מעל העצם אותו בשר החופה ואינו דבוק בעצם מהו. אמר'ל נקנף בלא חסרון הבשר כשר: **ניטל שליש הסחפון**. של עובי הבשר סמוך לעצם

הרי שני שלישו עליונים עומדים באויר מהו: **ס"ש**. חדא מהקן צעיי דאמר ר' יוחנן עור הרי הוא כבשר אלמא ניטל שליש התחתון ונשאר העור ושני שלישו עומדים כל שכן כשר: **דלמא הספ דקנה משא דידיה**. שהחזיק העור בשלו כלומר התם ללא צניטל הבשר מתחתיו והעור עומד באויר קאמר אלא כגון שנשבר העצם בשיפולו שהוא ערום מבשר סמוך לארכובה שאין שם אלא עור והעור דבוק יפה בעצם ומחזיקו: **נקדר**. הבשר צסקין מעל השבר בעגול כמין טבעת ורוב הקיפו מכוסה: **מהו**. מי אמרינן כיון דנקדר בעגול שוב אינו מעלה ארוכה או לא אמרינן: **מפרטו עצם**. דעלמא ומתוך שהוא מוציא דם מתחתר הבשר ונמשך זה אלל זה ומעלה ארוכה וכן דרך הרופאים: **מורף זריף**. עושה חריצים בבשר ומכאז המכה: והוא **דקנה גרמא דידיה**. שאנו רואים שהעצם מחזיק בשלו סביבות הקדירה מידבק העצם לבשר וסימן התחלת עלות ארוכה הוא: **בתני' נפש היפה**. שאין דעתו קלה בזה מחמת מיאוס: **סאלגנה**. ולא אמרינן אבר מן החי היא שגם היא ניתרת צשיטת האס: ואינה מעמאה. דלא חשיבא אוכל: **ולא טומאת נבלות**. אם מתה הבהמה: **חישב עליה**. לאכילה: **טומאה טומאת אוכלין**. אם נגעה בטומאה דמחשבה משויה ליה אוכל: **אכל לא טומאת נבלות**. דלאו בשר הוא אלא כשאר אוכל בעלמא הוא: **אסורה באכילה**. ואע"ג דלא נפק אלא פורתא וליכא למימר כל מיחוי הולד היה שם שמה באותו מקנת יא' ראש הולד והרי הוא כילוד: ה"ג **סימן ולד בנשה וסימן ולד צבהמה: המצנרת**. זהו פטר רחם שלה: **ישליכנה לפלגים**. שאין זה קדושה דאע"ג דאין שליח בלא ולד הכא רוצה לאו בזה מיקדשה היא דלמלא נקבה הוה כדלקמן בגמרא [ע"צ]: **וצמוקדשין**. כגון צבתת שלמים שהפילה עליה: **סקבר**. דכיון דאין שליח בלא ולד קדשה דבין זכר ובין נקבה דנפיק מבהמת הקדש קדיש: **צפרשם דריס**. מקום שהדרכים מתפרשים לשנים ודרך המנחשים לקוברה שם שלא תפיל עוד: **דרכי האמורי**. ניהוש וכתוב (שמות כג) ולא תעשה כמעשיהם: **גב' למה לי קרא**. למימר ולא שליתה פשיטא דאסורה דשמה יא' הולד והרי הוא כילוד ושליח בתריה אזלא ולא שריתא שחיטה: **אסמכתא בעלמא**. ולדרשא אחרייתא אתא עיקר קרא לחותך מן הטחול ומן הכליות כדאמר לעיל צפירקין (דף סט.). **עור חמור**. שהוא קשה ומאוס: **ששלקו**. בשלו הרבה מאד: **אי לטומאת אוכלין**. אם נעשה אוכל לטמא טומאת אוכלין: לטומאת

גמנין עליהם. דאפי' לא נמנה אדם עם הצורה אלא לאכול מהן יא' די אכילת פסח. אלמא בשר נינהו: ר"ל. פליג עליה צפסחים בבבלי זולין (דף פד.) ואמר אין גמנין והכא לאכשורי טרפה קאמי ואיסורא דאורייתא היא ואת אמרת כו': ואמאי אישטיק והאמר רבא ביצמות בהחולץ הלכתא כריש לקיש בשרי תלת ותו לא קנין פירות והחולץ אלמא בזה גידין הרכין הלכתא כר' יוחנן דאע"ג דסופן להקשות הרי הן עכשיו כבשר: שאני הכא דהדר ביה ר' יוחנן. מגידין הרכין ואמר כל מידי דסופן להקשות בתר סוף אולינן דמעיקרא הוה סמין ר' יוחנן אהא דמתן בהעור והרוטב (לקמן קכג.) עור הראש של עגל הרך הוי כבשר לטומאת אוכלין ונבלות ואע"ג דסופו לקיחה והדר ביה ואוקמה להאי כיחידה: דאמר ליה. ר' יוחנן לריש לקיש בהעור והרוטב דקצעי מיניה עור הראש של עגל הרך מהו שיטמא ואמר ליה אינו מטמא הואיל וסופו להקשות ואמר ליה הרי שנינו ואלו שערומיהן כבשרן עור הראש של עגל הרך ואמר ליה אל תקניטני זה צלשון יחיד איני שונה אותה כלומר יחידהא היא ולא כבירה לן כוותיה: דאישתקיל קורטיאא. לשון קורט כלומר מעט מן העצם נעכל ונפל לארץ: **סהייא תלתא ריגלי**. לשאלו הלכה לחכמים הנאספים לרגל: א"ל רב **אדא בר משה**. לנעל הבהמה: רבא **בריה דרב יוסף** **בר חמא**. הוא רבא בר פלוגמיה דאבאי: דהריש **סביניא**. לב פתוח לו כסדרא: **מכדי נשבר העצם ויא' לחוץ סנן**. צברייתא דלעיל מה לי נפל מיניה מה לי איתיה הואיל ועור ובשר חופין את רובו כשרה: **מתלקט מהו**. בשר הנותר לכסות הרוב אינו יחד אלא כאן מעט וכאן מעט סביב העצם ואם תלרפהו הרי רוצ הקיפו נכסה: **מפרוסם מהו**. שיהי הבשר מרודד וקלוש וחופה את רוב העצם: **נמסמסם**. בשר הנשאר לכסוי נרקב: **קודרו**. נוטלו צסקין כקדירת ארוכה: **אינציא להו ניקב**. אותו בשר החופה נקב קטן בלא עור קביו עס שאר חסרון: **מהו**. מי הוי ריעותא או לא: **נסדק**. הבשר הנותר לכסוי מהו: **נקנף**. מעל העצם אותו בשר החופה ואינו דבוק בעצם מהו. אמר'ל נקנף בלא חסרון הבשר כשר: **ניטל שליש הסחפון**. של עובי הבשר סמוך לעצם

הרי שני שלישו עליונים עומדים באויר מהו: **ס"ש**. חדא מהקן צעיי דאמר ר' יוחנן עור הרי הוא כבשר אלמא ניטל שליש התחתון ונשאר העור ושני שלישו עומדים כל שכן כשר: **דלמא הספ דקנה משא דידיה**. שהחזיק העור בשלו כלומר התם ללא צניטל הבשר מתחתיו והעור עומד באויר קאמר אלא כגון שנשבר העצם בשיפולו שהוא ערום מבשר סמוך לארכובה שאין שם אלא עור והעור דבוק יפה בעצם ומחזיקו: **נקדר**. הבשר צסקין מעל השבר בעגול כמין טבעת ורוב הקיפו מכוסה: **מהו**. מי אמרינן כיון דנקדר בעגול שוב אינו מעלה ארוכה או לא אמרינן: **מפרטו עצם**. דעלמא ומתוך שהוא מוציא דם מתחתר הבשר ונמשך זה אלל זה ומעלה ארוכה וכן דרך הרופאים: **מורף זריף**. עושה חריצים בבשר ומכאז המכה: והוא **דקנה גרמא דידיה**. שאנו רואים שהעצם מחזיק בשלו סביבות הקדירה מידבק העצם לבשר וסימן התחלת עלות ארוכה הוא: **בתני' נפש היפה**. שאין דעתו קלה בזה מחמת מיאוס: **סאלגנה**. ולא אמרינן אבר מן החי היא שגם היא ניתרת צשיטת האס: ואינה מעמאה. דלא חשיבא אוכל: **ולא טומאת נבלות**. אם מתה הבהמה: **חישב עליה**. לאכילה: **טומאה טומאת אוכלין**. אם נגעה בטומאה דמחשבה משויה ליה אוכל: **אכל לא טומאת נבלות**. דלאו בשר הוא אלא כשאר אוכל בעלמא הוא: **אסורה באכילה**. ואע"ג דלא נפק אלא פורתא וליכא למימר כל מיחוי הולד היה שם שמה באותו מקנת יא' ראש הולד והרי הוא כילוד: ה"ג **סימן ולד בנשה וסימן ולד צבהמה: המצנרת**. זהו פטר רחם שלה: **ישליכנה לפלגים**. שאין זה קדושה דאע"ג דאין שליח בלא ולד הכא רוצה לאו בזה מיקדשה היא דלמלא נקבה הוה כדלקמן בגמרא [ע"צ]: **וצמוקדשין**. כגון צבתת שלמים שהפילה עליה: **סקבר**. דכיון דאין שליח בלא ולד קדשה דבין זכר ובין נקבה דנפיק מבהמת הקדש קדיש: **צפרשם דריס**. מקום שהדרכים מתפרשים לשנים ודרך המנחשים לקוברה שם שלא תפיל עוד: **דרכי האמורי**. ניהוש וכתוב (שמות כג) ולא תעשה כמעשיהם: **גב' למה לי קרא**. למימר ולא שליתה פשיטא דאסורה דשמה יא' הולד והרי הוא כילוד ושליח בתריה אזלא ולא שריתא שחיטה: **אסמכתא בעלמא**. ולדרשא אחרייתא אתא עיקר קרא לחותך מן הטחול ומן הכליות כדאמר לעיל צפירקין (דף סט.). **עור חמור**. שהוא קשה ומאוס: **ששלקו**. בשלו הרבה מאד: **אי לטומאת אוכלין**. אם נעשה אוכל לטמא טומאת אוכלין: לטומאת

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עז.

אל תקנישני. דאומציה ריש לקיש לר' יוחנן מההיא דלאו שערומיהן כבשרן כו' וא"ת לדידיה גופיה תקשה ליה דהא קסבר דבתר צסקו אולינן בזה גידין סופן להקשות וי"ל דלא דמי פסח דלאכילה לטומאה דאפי' עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין כיון דחזי לאכילה כדאמר בסמוך ואע"ג דודאי אין גמנין עליו צפסח והכי נמי גידין סופן להקשות וכן צפרק כינז זולין (פסחים פד.) דפריך מההיא דר' יוחנן דאמר עור הראש של עגל הרך אין מטמא טומאת אוכלין אההיא דגידין סופן להקשות מכ"ש פריך וצירושלמי אההיא דראשו של עגל הרך א"ר יוחנן לא שנו אלא לטומאה אכל ללקות לא ור"ל אמר משה שלמה היא זו בין לטומאה ובין ללקות ומסיק התם מיתלף שיטתיה דר"ל ומן לא עבד לא בשר גבי גידין סופן להקשות דאמר אין גמנין וכן עבד ליה בשר א"ר בון טעמא דריש לקיש ואלכו את הבשר בשר ולא גידין משמע לפי הירושלמי כדכל מקום אויל בתר השתא בר מגבי פסח דמתיב קרא: **בלשון יחיד** כו'. היה שונה במשנה דברי ר"ש ולא כמו שפי' בקונטרס משום דלמאי כיחידהא דצפרק החולץ (יבמות דף מב:) ע' פריך והא א"ר יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג דלמאי כר' יהודה וא"ת וממאי דמההיא דפסח הדר ביה ודלמא מההיא דלקמן הדר ביה ע' וי"ל דמסתמא הדר ביה לגבי חצריה: **נתבסבם** מהו. הא דאמר צאלו טרפות (לעיל גג.)

נתמסמם הבשר רואין אותו כאילו הוא אינו היינו כגון צריאה ונגידין שהטרפות תלוי בהן אכל הכא שהטרפות תלוי בעצם אע"ג דנתמסמם הבשר שמה עדיין גמין: **דקנה משבא ידידה**. בקונטרס גרס דגלי"ת ור"ח ור"ת גרסי צרי"ש ע' פי' ריריס לימה שלו שאו מדבק זו העור ומעלה זו ארוכה: **עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין**. וא"ת אי"כ יאכל עור צפסח דהא תנן (פסחים דף פד.) כל הנאכל בשור גדול בשלקא נאכל צללי בגדי הרך וי"ל דנענין שיהא נאכל בשלקא שלא ע"י הדחק: **ננבלתה**

הוא אינו היינו כגון צריאה ונגידין שהטרפות תלוי בהן אכל הכא שהטרפות תלוי בעצם אע"ג דנתמסמם הבשר שמה עדיין גמין: **דקנה משבא ידידה**. בקונטרס גרס דגלי"ת ור"ח ור"ת גרסי צרי"ש ע' פי' ריריס לימה שלו שאו מדבק זו העור ומעלה זו ארוכה: **עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין**. וא"ת אי"כ יאכל עור צפסח דהא תנן (פסחים דף פד.) כל הנאכל בשור גדול בשלקא נאכל צללי בגדי הרך וי"ל דנענין שיהא נאכל בשלקא שלא ע"י הדחק: **ננבלתה**

הוא אינו היינו כגון צריאה ונגידין שהטרפות תלוי בהן אכל הכא שהטרפות תלוי בעצם אע"ג דנתמסמם הבשר שמה עדיין גמין: **דקנה משבא ידידה**. בקונטרס גרס דגלי"ת ור"ח ור"ת גרסי צרי"ש ע' פי' ריריס לימה שלו שאו מדבק זו העור ומעלה זו ארוכה: **עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין**. וא"ת אי"כ יאכל עור צפסח דהא תנן (פסחים דף פד.) כל הנאכל בשור גדול בשלקא נאכל צללי בגדי הרך וי"ל דנענין שיהא נאכל בשלקא שלא ע"י הדחק: **ננבלתה**

הוא אינו היינו כגון צריאה ונגידין שהטרפות תלוי בהן אכל הכא שהטרפות תלוי בעצם אע"ג דנתמסמם הבשר שמה עדיין גמין: **דקנה משבא ידידה**. בקונטרס גרס דגלי"ת ור"ח ור"ת גרסי צרי"ש ע' פי' ריריס לימה שלו שאו מדבק זו העור ומעלה זו ארוכה: **עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין**. וא"ת אי"כ יאכל עור צפסח דהא תנן (פסחים דף פד.) כל הנאכל בשור גדול בשלקא נאכל צללי בגדי הרך וי"ל דנענין שיהא נאכל בשלקא שלא ע"י הדחק: **ננבלתה**

גרידא: דלמא שני התם דקניא משבא לבשר ידידה כלומר שעור דבוק לבשר אבל האי שניטל שליש התחתון אין עור דבוק לבשר: נקדר כמו טבעת מהו. כלומר הבשר שחופה את העצם נקדר סביבו: מסרטו בעצם מסרטו סביבו בעצם: והוא דקנה גרמא ידידה מה דאמרינן מסרטו בעצם כלומר שיהא דבוק בעצם ומעלה ארוכה והוא דקנה גרמא ידידה ששלם העצם: דוקא עצם כלומר מסרטו בעצם אבל בברור או מבטח או במרוף מיורך וריף מנקבו אלא מסרטו בעצם: אבל לא טומאת נבלות דאינה מטמאה במשא: מכדי אין שליח בלא ולד כו' כלומר כיון שיצאתה מקצתה ולד יצאתה עמה ואסורה דולד יצא חוץ ממחיצתו וכי היכי דולד

עין משפט ונר מצוה

עה א מיי פ"י מהל' קרבן פסח ה"י: **ע**ב ב מיי פ"ח מהל' שחיטה ה"י: צ סמג ענין סב טו"ש ע"ד סי' נה ספי"ט: **פ** א מיי שם טו"ש ע"ש ספי"ה: **ד** ה מיי פ"ה מהל' מאלכות אסורות ה"ח טו"ש ע"ש ספי"י: **פ** ב מיי שם טו"ש ע"ש ספי"א: **פ** א מיי פ"ה מהל' מאלכות אסורות ספי"א: **פ** ד מיי פ"ה מהל' מאלכות אסורות ספי"א: **פ** ז מיי פ"ה מהל' מאלכות אסורות ספי"א: **פ** ח מיי פ"ז מהל' טומאת אוכלין ה"טו"א ופ"ח מהלכות אבות הטומאה ה"טו"א: **פ** ח ט מיי פ"ה מהל' מאלכות אסורות ה"טו"א: **פ** י מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** יא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ז: **פ** יב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ח: **פ** יג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** יד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** יז מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** יח מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** יט מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כ מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כז מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כח מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** כט מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** לו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** לז מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** לח מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** לט מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** מ מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נ מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נז מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נח מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** נט מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** ס מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סז מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סח מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** סט מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** ע מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עג מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עד מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עה מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עו מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עא מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"ט: **פ** עב מיי פ"ד מהל' צטרות ה"י טו"ש ע"ש ספי"